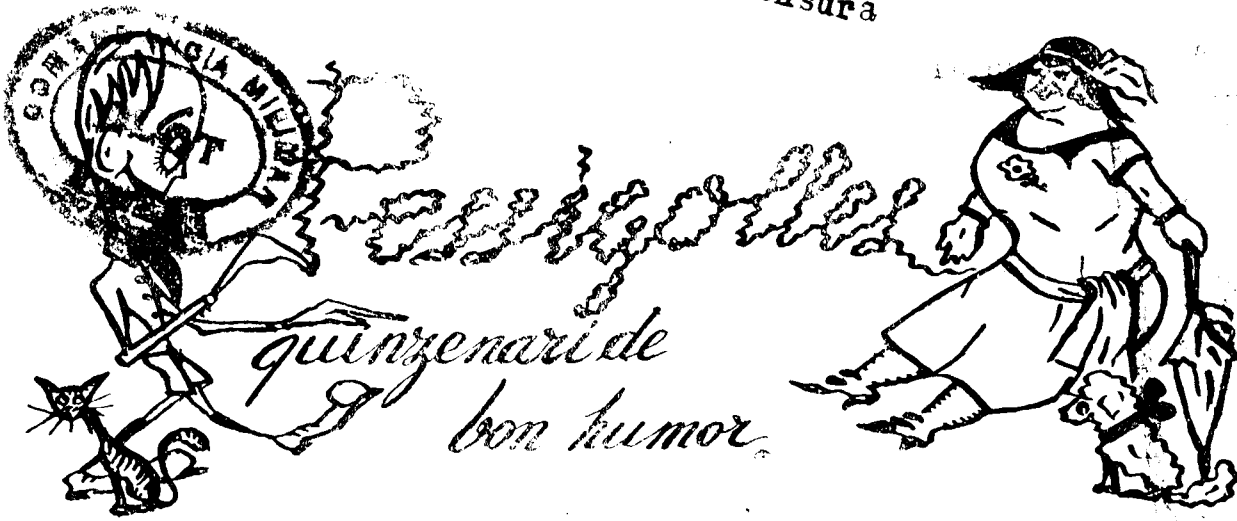

Pasó por la censura

REDACCIÓ
 en les Escales del Firal.
 Sortirà dues vegades al
 mes, però la fetxa serà
 voluntària.

Any I

Núm. 2

Olot, 8 de març de 1924

ADMINISTRACIÓ
 en un Banc del Parc.

Preu 20 cts.
 No's retornen originals

De la Rua

PRIMER PREMI DE LA CABALGATA

Don Quijote y su escudero

P E S S I C

Amic, s'ha de viure. Som posats a n'aquest món de micos per això i no hi ha més remei: hem de fer els esforços que calguin per a complir be el *destino*.

Qui vol viure, de tot s'ha de riure. Aquesta és la qüestió. Aquí no hi ha més cera de la que crema i això si no és l'evangeli, és tan veritat que ho sembla.

Aquell qui es pren la vida perfectament en *sèrio* ja està cuit: sofreix tant com si portés sabates justes, i ¡carai! anar amb calçat estret del nèixer al morir, no'm negareu que és passar-la negra.

El fer el *sèrio* sempre, el no riure per res mai, es tan de ximple com caminar de reculons.

Abstenir-se de riure, no més que per el *pisto* de fer respecte, fa tant porc com el mastegar xiclets.

La vida és breu; això ho diu una meva veïna i afegeix: el món és res; l'existència és un pas... etc., i s'ho pren tant a la valenta que el seu divertiment (?) és plorar; s'enterneix per qualsevol fufesa i es liquida... es liquida com un *mantecado* al sol.

Davant d'un test, trencat naturalment, les llàgrimes li corren cara avall; un burro flac, li trenca el cor; al cine, una d'aquelles escenes tan ridícules on la dama la fregeix al galan, la fellonia de la pèrfida l'enterneix, l'entristeix i vinguen llàgrimes que *te crio*—amb això, no obstant, diuen que ella s'hi fa sopesetes.

No hi ha dia que no li senti almenys mitja dotzena de vegades la cançó enfadada: Aquest món no és res; aquesta vida és un pas; la nostra existència una misèria... que't dic, amic, que he estat temptat moltes i moltíssimes vegades de dir-li a aquesta veïneteta, el que't dic ara a tu: que si aquest món és una camama, l'existència una ficció i la vida un buf, diguis amb mi allò de «por el tiempo que tengo que estar en el convento»....

FRA GALL

Els primers efectes

PESSIGOLLES... Aquest és el tema que d'ençà de la nostra aparició es discuteix entre la gent de bon humor. Fàcil és esbrinar els conceptes que d'elles s'han format les nostres femelles, tot i apesat del fingiment etern que tant les caracteritza; però nosaltres, coneixedors com som de la seva flaca, sabem inclús, quan convé, posar-los-hi el ditet a la llaga.

Rares són, doncs, les excepcions que poden atribuir-se entre elles, ja que peca, la qui menys, de vanitosa; vanitat que es converteix, a voltes, en ridícol, com resulta en el cas que vaig a exposar-vos.

Heu's aquí un exemple, nat de la realitat i amb motiu d'haver vist la llum el nostre quinzinari, que posa en relleu l'astúcia reconsagrada que serveix en ses venes.

El passat diumenge havent sopat, com de costum, anava jo, tot xano, xano, cap al café a fer la rutinària tertúlia entre els meus amics de penya, quan sento que una mà em deté pel braç; em giro i em trobo amb un amic, que amb una cara que demostrava gran contrarietat, va dir-me:

--Estic desesperat. Amb lo que m'ha passat avui, n'hi ha per matar-se!

--I això, de que es tracta? Explica't...

--La meva costella em feia la culpa!

--I doncs, que t'ha fet el salt?

--Ca, home ca! Lo que m'ha fet saltar ha sigut la cara de vergonya davant de tothom, donant un espectacle lo més trist i desconsolador d'aquest món; la meua cara ha quedat més vermella que la façana de can Tarrús, i els ulls m'han sortit de lloc amb molta més potència que els focos del ex-David del Tintoré.

--Calma't, home, calma't! i explica el que fa el cas. Algun motiu deuries donar-li, que et deixés tan mal parat.

--Cap, noi, cap; avui precisament he fet tot el que ella em manava, i encara és hora que no arribo a comprendre perquè m'ha estamanyat. ¡Creu-me, amic! ¡No es pot ésser bo per res del món, i menys per les dones! Prou de contemplacions; vingui un bon garrot i sempre més la contrària del que elles diguin.

-- Això sí, noi, que no ho comprendc!

--Ni jo tampoc, tanoca. ¿Que et creus que si ho sapigués t'ho explicaria?

-- Assossega't, home, assossega't... i explica com ha començat.

--Molt malament noi, molt malament ha començat; la primera part ja m'ha tocat el rebre; quan encara no feia dos minuts que havien donat començ el cine, quan els músics feien aquells xerriquets com els gudais, la meua pallofa m'ha dit:

- M'agraden molt les PESSIGOLLES!

Tafot! i amb quin ciri trencat et surt ara aquesta bojota! vaig dir-me interiorment; mes encara no havien passat altres dos minuts tornà dir-me, tota enfadada:

—Sembla que no et digui res jo!

—¿Que dius, ensucrada? — vaig contestar-li tot dissimulant.

—Que m'agraden molt les PESSIGOLLES.

—¡Ah, me n'alegro, noia me n'alegro!

—I a tu?—em digué allavors.

—A mi? Jo les trobo molt pesades.

—¡Quin poc gust que tens! ¡Ja no hauries d'ésser home!

Be, vaja, avui te el tiro; pensava jo, i per últim se m'acut preguntar-li:

— Escolta, doncs:

¿Com és que, agrasant-te tant i tant, no t'ho havia sentit a dir mai com ara?

—Oh! Molt i molt m'agraden; ja les estic esperant amb deliri.

Jo, que per les dones, ja sabs que em desfaig com un bolado, no vaig volguer fer-la repipejar més, que no fos cas que li sortís alguna enveja, i mans a l'obra s'ha dit, pessigolles a tot raig; però noi, tan bon punt poso les mans a la *(censura)*.. paf!... paf!... paf!.. ni una *descarga cerrada*.

—¡Prou, noi, prou, tot ho comprenc, ara!

Vina, anem a pendre café i allà et treuré de dubtes.

Entràrem a Novetats, i a la taula on ens serviren el café, hi havia casualment PESSIGOLLES. Vaig agafar-les i mostrant-les al meu desconsolat amic, li vaig dir:

—Veus, és això el que en te la culpa; això és el que li agrada a la teva *andova* i no les teves mans, millor dit, grapes.

El meu amic quedà talment sorprès, pensatiu... i després d'una curta pausa de reflexió, exclamà:

—¡Tens raó! ¡No hi atinava! ¡Ai la meva rateta, que l'hauré *desingustada!*

S'ensorrà el capell, istil *Espanta-ocells*, i marxà tot esverat a demanar-li perdó... i a mi ¡pobre de mi! m'imposà la penitència de pagar-li el café, tot i portant l'ermilla... arnada.

MIRAGUANO

Drapets al sol i... a l'ombra

La disfressa de sempre

Ha passat el Carnestoltes. Al agafar la ploma per a escriure les parrafades que m'han acudit a la pensa, oviro que'l meu esperit barrilaire ha fet una transformació, la rialla que m'era característica obra pas a un rictus de dolor i quan me creïa

ésser humorístic, me trobo convertit a una mena de Sant Lluç evangelista, o de doctor Franquet de La Tradició, con-sevidor d'idees profundes i curull de pensaments tres o quatre vegades més profunds que les idees.

Amb tot i aquest deix de serietat, si cerco lluny de la vida fictícia dels darrers jorns el caml real que ens porta altra volta a la vida de sempre, la vida de les cares grogues i de l'escudella, veig horitzons molt amples que em donen matèria sobrerera per a continuar la meva tasca.

Successivament, a l'istil de cinta cinematogràfica, esbrino els fets passats i recordo quan tapat el meu rostre amb una bella disfressa, me confonc amb el baf deleitos i concupiscent dels Balls de Màscara, i amb el Pierrot Blanc tenim grans confidències, i alegre i expansiu el Dómino de Color comparteix amb mi ses riallades, i la Colombina m'ofereix saboreijar la copa del plaer, i jo, que he sigut sempre un gran barra, sens gastar-li compliment me la bec tota d'un trago; recordo quan la meva mare, injusta víctima del meu desenfrè, m'espera a casa plorant, i el meu pare m'espera

darrera la mare amb un garrot, i d'un cop sec posa punt final a la meua sèrie de calaverades.

El repòs, com ruixim de pluja benafactora, asserena el meu esperit, i quan surto de casa rebo a tot plaer l'alenada d'aire sà que em dú la natura, i... aquí ve el bo, perquè l'aire sà del Olot de sempre, no existeix: és un fingiment.

Mort el Carnaval, ens creiem que ja vivim en dies d'una puresa immaculada; però la realitat desgranadora dels somnis bells, ens posa cara a cara amb una disfressa que no mor com les altres, una disfressa que la trobes a per tot, fins a la jolliua plana, quan ens hi acullim inútilment amb el propòsit de fer-hi la digestió; aquesta disfressa emmetzina l'aire.

Parlo per els Hipòcrites, disfressa perdurable amb la que no puc conuiu, amb tot i ésser un noctàmbul seguidor de disfresses.

L'Hipòcrita és a per tot; on no el trobareu mai és entre les misèries: és una disfressa aristocràtica. Aquí no n'hi ha gaire d'aristocràcia, però n'hi ha molts i moltes que es creuen ésser aristòcrates, i aquests gairebé tots porten la disfressa (no pretinc pas aludir a ningú, qui sigui confrare que prengui candela).

L'Hipòcrita, fent-vos l'amic, vos traeix; això és la seva especialitat. A n'ell el trobareu sempre en el Temple, picant-se el pit, quan hi ha més gent que pugui veure'l, i pica que picaràs damunt de la camisa planxada, generalment la porta planxada la camisa, i si pot amb millor, així fa molt més soroll i se sent de més lluny; acostuma a confessar-se amb freqüència, i no dels seus pecats: sol confessar-se dels pecats dels altres.

L'Hipòcrita, és de totes les institucions i de totes les cofraries, i si pot ésser distingit amb algun càrrec, veu satisfeta la seva vanitat, si no ha pogut satisfer-la ja amb algun càrrec polític.

Ell només va al Teatre quan hi ha atraccions: les películes li resulten immorals.

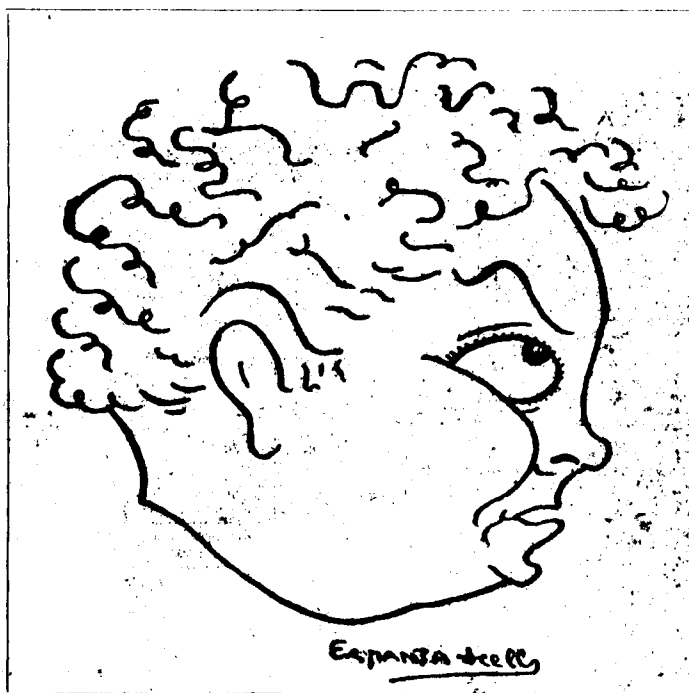
L'Hipòcrita és un ser repulsiu, i per malhauransa conviu amb nosaltres amigablement; no sé si les muntanyes que ens volten el priven d'allunyar-se: si fos així, tot i que soc molt aimant de les excursions, me les deixaria

Llegidor o llegidora volgut: si tens la desgràcia de cobrir-te el rostre amb la disfressa dita, no podrem ésser mai bons amics; l'alegria en els hipòcrites, també és un fingiment, i jo soc molt aimant de les manifestacions sinceres, sense engany de cap mena: si vols freqüentar-te amb mi, treu-te la màscara; no tens pas de tirar-la, guarda-la per l'any que ve, i allavors compartirem junts les riallades en els jorns de Carnestoltes; fora d'aquests dies amb ella, estàs fet una olla.

Ja sé que avui m'hauràs trobat sever i poc humorístic, mes el cas és de pronòstic i no consent bromes. A més ja t'he previngut quan començava: avui estic fet un doctor Franquet, però crec haver estès a sol i... a l'ombra, no un drapet, sinó tot un llençol.

L'HEREU PUNXA

[Signature]

PERE GRABOLOSA

Notable tenor òfeti, que amb sa potent veu, aconsegueix merescuts aplausos en el concert de son benefici

La Maria Pesques (de gènere femení)

Talment sembla d'un escolanet aixirrit la seva gràcil testa, i son tipet d'una nina de Càl Ballanero. Hom no pot mirar-la que no ensenyi ses dentetes amb una rialleta significativa... Sa boqueta de pinyó és petonera, i te un nasset molt petitó, però, al ensems que arrodonit, molt bufonet. Sa estatura és de liliputiense grandassàs, però, parlant amb tota sinceritat, pot passar, sens perill de rebre... cap nanyu, per dessota les voltes de Càl Capdevila. És molt simpàtica, això sí, i val moltes pessetes. ¡Llàstima que li agradi tant el cine! Encara que no és d'extranyar, ja que sa amigueta in-

Siluetes

separable és la Ramoneta; doncs si fas un petit moviment espontani, sia amb els peus, sia amb les mans, o be portes el barret a l'estil del Espantao-cells, tot seguit et diu que «fa cine». Si danses extravagant, et diu que «balles de moda» i si li dius que l'estimes o etc. etc., et contesta: «¡Apa ximplet! No s'en burli de mi, ho sent?» Però sempre riallera i aixerida.

De cosetes, en sap una barbaritat; li agraden molt les noveles de color... de ensiam amanit, però encara li agraden més els viatjants. ¡En sap un niu la Maria! No és de les que tenen pa a l'ull.

Jo la trobo la mar de bufona i simpàtica; doncs sa esteriorització d'ignocenta picardia m'expressa el caràcter de sa dolça ingenuïtat, presentant-se a la meua mirada... diferenta del pensament dels mal pensats.

La Maria, per mi, és molt bona noia; ¡això perquè consti!

Sa germana petita, tot i essent un bon tipet, no és tan agradosa. ¡Ja'm sentirà un altre dia!

JAUME CASTELLVÍ

Pulcre tenor que amb sa exquisida veu, contribuí en el concert Grabolosa

Un misto de mico (filós) que camina com una mona (de gènere masculí)

D'aixerit be ho és, no cal negar-ho, doncs faltariem a la veritat si no fèssim constar que sembla un cupido o be un figuri de «El Hogar i la Moda», sols que volguent imitar a n'el Noi li sobra roba i... gràcia. Si tu, llegidora o llegidor, el coneixes, ja deus haver tingut ocasió de... conèixe'l.

Tot ell te un aspecte de col·legial aplicat. Quasi be sempre us parla d'amor i pessetes, acompanyant a ses paraules ultra-bien unes gestes que fan equivocar de persona a n'els individus que van a son detràs; doncs fins que se li veu sa fesomia de nen electrizat, hom pensa que és un altre el subjecte. Quan hi ha gent a son davant, fuma egipcis per a imitar a n'En Dolfo; camina com un mico per a assemblar-s'hi més, i fins parla d'una mena de manera... que fa riure, doncs vol ésser satíric el noi—que dic el noi el nen.— Fins ha après aquella rialla d'En Xavier. D'aquest en parlaré un altre dia.

També fa d'escriptor—i bancari—és hispanòfil-american.

El violí no'l toca pas malament i fins amb melodies virtuoses. Les coses allà on sien.

Ja dic: sols te el defecte de volguer ésser l'escluder del Noi. Ja li passarà, a mida que li vagi creixent el caixal del seny. ¡Són coses de nens! Nosaltres ja'ns en fem càrrec...

ULL METASOMOSCOPI

Memento homo quia a pulvis es et inpulverem reverteris

(Sonet)

Cada qui comencem la nostra vida
des de que la cervellada resplandeix
Com llum novedora en que s'ens ofereix.
Ànsia d'amor de l'il·lusió florida,
caminem tots per via presumida
i al final tota l'il·lusió es desvaneix;
doncs tot lo terrani desapareix
per una llei fatal i humanitzida
que destrueix els pilars, els murs i'ls doms
els ponts, les vies i encaixes policroms
al que dejuna al igual que'l que campa,
i fina la llum de les pudentes flors,
els seus pistils, els seus perfums i colors
¡i nosaltres tan tranquilets com sempre!

RUC DEL FLUVIÀ

Carnestoltes

Dijous Gras

Degut a la neu resultà magre. No obstant i això, la carn anava a *doi*ju a l'Indústria, quina sala, a primera vista, semblava un rebost.

A cà n Fontanella, més *fret* i els balls d'allò tan frets; és clar, tot s'en va anar a *La Paella*.

Indústria i Comerç

Sota un cel estrellat de bombetes de color, negre, negre i més negre, apareixen de sobte figures de color... verd, verd, ¡redéu que *verd*! Però el conjunt ens agradà molt, molt, ¡carai quin conjunt!

Confetti, rialles, serpentes, xampany, conyac, rom, wisqui i nenes maques a granel. Els balls lluits i selectes. Abundó de velles i criatures. La Núria amb la bona cara de sempre. El conserge molt acertat. Els camarers ràpits, ràpits com el tren d'Olot a Girona, però bona gent. I nosaltres... animats i animals com sempre!

Centre Fontanella

El saló *groc*; si be és veritat que no era adornat amb propietat, no obstant fèia goig. Entre mainada, *ninyeres*, raspes, velles, dones i columnes, no s'hi cabia. De ball, be; de paperets, molt be; els músics també, i nosaltres... be gràcies a Deu.

Círculo Español

Els balls d'aquesta societat, mercés a la brotxa mestra de l'Eugeni, es vegeren molt animats... de color.

Centre Obrer

Saló espaiós i magèstic. A la tarda, bons balls, i a

la nit, Deu ni doret. De nenes, Deu ni doret, també. De velles, una plaga. D'alegria no n'hi faltava.

Casal Catalá

Nosaltres, com que trobàrem la porta tancada, delegàrem l'assistència a l'*Ull Metasomosci* i va dirnos que allò estava ple... de rates, i que era l'única sala que no hi havia *gats*.

Teatre Principal

El diumenge ens refredàrem i el dimarts ens escalfàrem. Elegància, bons modos, cultura, urbanitat i moral, era la nota característica. Trepitjades, apretades, trompades, abraçades i altres coses per l'estil, ¡tantes com volgueu! Els *Palcos*, en sa major part, curulls de *mirones*, però tres o quatre plens de *lloros* i quatre o tres plens de *gats*. Els *tututs* tots be.

Disfresses

El dilluns apareixeren a l'Indústria i Comerç, en el ball Rosa, istil del Principal Palace, de Barcelona, (això fou un somni de color de rosa) *quatre gitans* que ho semblaven de debó. Es clar, En Cabreta en feu de les seves, juntament amb En Ramonet de Novetats (que dúia uns *mostachos* d'allò mes propis), En Palanca petit (que de petits... de la dolça, en portava de debó) i el nen Albanell, que si be no estava del tot malament de caràcter, li mancava aquella *gràcia* que presumeix.

En Xec es divertia... tot solet... fent el pallaso.

En conjunt, disfresses poques i dolentes.

El dimarts, alguna més i pitjor; no obstant i això, hem de fer ressaltar que novament el *remat* d'En Cabreta s'en emportà la palma.

De dones disfressades, n'hi hagué poques, tan poques, que les que anaven *disfressades* gairebé no s'els hi pot donar el nom de dona.

De la pilota

Com més anem... més valem

El dilluns de Carnestoltes mentres em passejava aburrit, per el carrer major, tot comentant amb els amics la malúria del Carnaval, en un aparador, vaig veure-hi un grandios paperàs de color de rosa, el qui de sobte, en feu venir a la pensa l'anunci del gran (?) ball de Rosa de l'«Indústria i Comerç», però, desseguida vaig esvaire aital mala pensada, doncs al llegir-ho vaig convence'm que no era cap ball rosa, siró que era l'anunci d'un partit jamai vist... en el camp d'Eports del Olot F. C.; doncs es tractava d'un *mach* de fut-bol entre el *potentissim* primer equip Vilafant F. C. i el desacreditat primer equip del Olot F. C.

Jo tot estranyat vaig dir als meus amics: Es veu ben clar que això és fet exprofès perque l'*afició...* no perdi l'*afició...*» i desseguida vaig anyadir-hi: S'hi ha de anar!...

L'endemà dimarts de Carnestoltes, després d'haver-me cruspit el dinar, vaig anar al camp d'esports per a presenciar el *gran partit* anunciat; però resultà que els que jugàven eren tots d'Olot... i que l'assistència d'aficionats era *nombrosíssima* (és clar tothom desitjava presenciar tan interessant partit). Jo, el primer que vaig trovar, li vaig preguntar: ¿l els de Vilafant... que fan?

—Es que no s'han presentat, em va dir aquell noi.

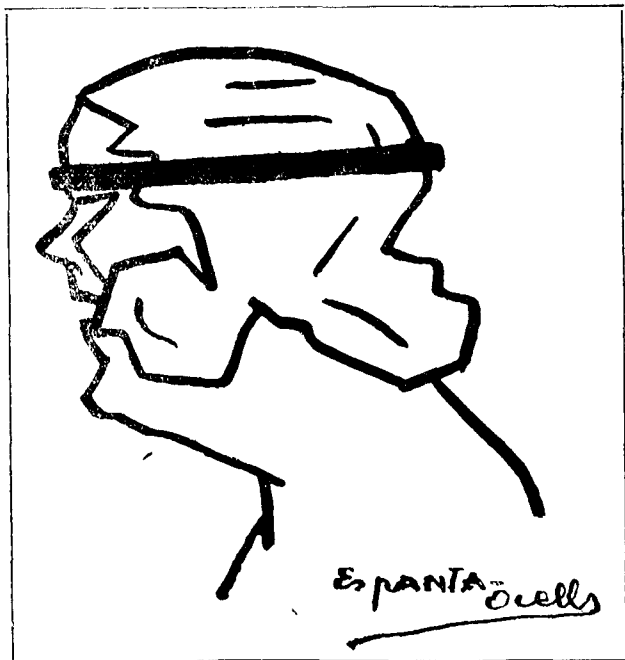
—I com és això? vaig prosseguir jo, tot estranyat.

—!!!!

Més enllà vaig sentir que deien: Avui guanyaran els *probables* encara que'ls *possibles* fassin tots els *possibles* per a ésser...

¡Ah ja! una lluita d'arlequins i pierrots...

PILOTILLES

NA MERCÉ PLANTADA

Ben plantada cantatriu que, amb sa bonica i educada veu, ens feu passar un ratet deliciós en el concert de l'Associó de Musica: Olot

De Societat

☞ Vàrem assistir a les vetllades de *los P. P. Escolapios*—¿como no?—la sala estava *bien adornada*; hi varen fer, dues *veladas bien...* *Está bien, hombra, está bien...* *Padre Rectón.*

☞ A resultes de la neu, ¡com hi ha Deu! que n'hi ha de... ximplés, mentres hom busca la calor vora la llar, confonguent Montalivet amb La Molina, En Xavier, En Pelaiu, En Messies, el Natxu i el Figurín (aprenents d'atleta) es dediquen al bell sport dels *skis*, i llisquen suaument i malament per les pendents de *Reveixinc*, aconseguint que els *pavos reals* ajupin sa testa, avergonyits de veure profanat el silenci de l'encontrada per *paveros*.

No hi hagué desgràcies.

☞ A petició dels amics, l'hereu *Conzanz*, amb sa parla fàcil, verba eloqüent i feconda i gesta aristocràtica, donarà una tanda de conferències nocturnes en el Pla de Llacs, versant sobre temes d'alta importància, com: «*El perquè de la gorra de quadros*», «*A mi no m'afaiten*» i «*El tresillo com a modus vivendi*».

Deguts a les dots del conferenciant, és de creure que no hi haurà suficient local.

☞ Ahir va casar-se per primera vegada, nostre íntim amic N'Alfred Blanco, amb la gentil i agraciada senyoreta Maria Asperó.

Reb forta encaixada.

Lletres de Canvi

Queden acceptades i abonades en compte les dels següents senyors:

A n'En Sant Cosme i Sant Damià del Consultori Olot: Ens permetem fer-los-hi una amonestació, i és que ens sembla que acabaran malament, perquè dos sants en un mateix altar són masses sants. Això ho diuen les males llengües.—*Pam i Pipa.*

Simpàtic Ramon: Des de que fas PESSIGOLLES que no t'hi veus de cap ull; ja els acabaràs. Quan siguis a Figueras, a qui les faràs les pessigolles?—*Loleta.*

(Filleta meva, vas molt equivocada; ja el coneixem, ja, però ell no agafa la palla.—PESSIGOLLES)

A Roberto el Diablo: Vostè pot ésser tan diable com vulgui, però com a *dimoniets*, nosaltres. Això en català vol dir que no estem per compromisos.—PESSIGOLLES.

A Zamorana: No'ns agrada la pilota; l'hem endoçada a n'En Morer.—PESSIGOLLES.

A Peix que es porta l'oli: Precisament la Maria és de la redacció, i ja pot comprendre que de pedres al nostre teulat no n'hi volem tirar.—PESSIGOLLES.

Ramoneta, Ramona i Teresina: Des del dia que

deixàreu de freqüentar al *Centre Catòlic*, que es nota en aquella casa una gran tristor, ¡tristor que amarga el cor de tots els que verdaderament vos aimen! Vosaltres, que com el fill pròdic marxàreu de la casa paterna, no dubto sabreu com ell retornar-hi, amb verader arrepeniment d'haver abandonat vostra *Antiga* casa, que alguna *Barberi-tat*, en mal hora esdevingu-da, fou causa de pendre tan equivocada determinació.

¡Deixeu-vos d'Ideals i Teatres, que res de bo hi apendreu, i veniu a nostre hostatge, que vos reberem amb els braços oberts. — *Un adicte dels «Catòlics»*.

(Si no voleu anar als *Catòlics* veniu a la *Redacció*)

Escolta, pentinadora: Ja m'he enterat que de mi en fas broma amb les teves amigues... ¿perquè ets tant cruel? Quan me vares dir que els teus pares no volien que tinguessis *revolucions* amb ningú, jo vaig portar-me com un home; doncs sies conseqüent i dèixem viure tranquil; del contrari, creuré que ets tu que em vens al darrera. — *El teu ex*.

Juanitu: Tot anant a darrera de l'Esperança, t'hauré de carregar de caritat i bones obres. Que consti que no ho diu l'Astra; ho dic jo. — *Fe*.

Noticiari

L'ÈXIT DE LA APARICIÓ DE «PESSIGOLLES». — Des d'aquestes pàgines, tots els redactors de PESSIGOLLES, donem les més sinceres mercès al públic olotí, per la bona acollida que dispensaren al nostre novell quinzinari, al ensems que els hi assabentem que celebràrem l'èxit assolit amb un àpat íntim, bo i desitjant que continuí el públic amb aqueixa benavolència, doncs tot sovintet farem àpats d'aquesta mena.

Entre les diverses opinions i comentaris que es feren amb motiu d'haver vist la llum nostre quinzinari, cal fer esment dels grans elogis que ens tributà En Salvi *cap de bè*, qui en dèia de nosaltres les mil pestes.

Però, com ho voleu arreglar, si nosaltres estem sempre de tan bon humor, inclús i tot quant, jogant al *canari*, ens toca perdre!

Al tanto, doncs, Salvi, si no voleu que vos cerquem les pessigolles al bell mig del... *Botó*.

També alguns senyors, davant la sortida del nostre primer nombre, hi han dit la seva. Citar-los tots seria necessari, no un article tan sols, sinó que les vuit pàgines del nostre quinzinari no serien suficients per a descriure tanta *belleza*. Aixís és que sols mencionarem els que més ens acomodin. Aquí van:

En Morer: Aquests acabaran com *L'Ull*. (I resà un Pare nostre).

En Roca: ¡Vaig quedar de *pedra*, al veure que no m'hi posaven.

El senyor Esteve (sempre *caballero*): *Bien, bien, amigos leales, amigos del alma, la flor y nata de la ciudad...* (Que diu aquest senyor?)

En *Puntades*: ¡Aniran a presiri! ¡Jo si que m'ho

deixaré *passar!* ¡Els tiraré als Tribunals!... etc., etc. (Tila, Salvi, preneu tila).

El senyor Candi: Aquests encara no han posat el *caixal* del seny.

El Pagés de «La Montaña»: Aquests no tenen *gràcia*. (Procurarem adquirir la *seva*).

En Gridó, de tant que s'ha *empipat*, cada dia don menys *llum*; ja hi quedarem, ja, a les fosques.

L'Aubert, impressor: ¡Carai, quin èxit! Si m'ho arribo a pensar, ho faig per el meu compte. ¡Ni en temps de *L'Ull*.

Ens hem convençut de que això del rellotge de Sant Esteve, és una *camama*; doncs no s'han complert tots els preàmbuls del concurs, i resulta que el senyor Corriols, al que, tot i siguent fill de nostra ciutat, se li denegà l'encàrrec, ara l'hi han carregat els neulers. Ja s'ha convençut aquell senyor foraster que, per el sol fet d'ésser de fora, fou l'acceptat en el concurs, que ell no hi entenia ni *papa*.

Es diu que un terceto ha pagat, per l'exclusiva de reventa de localitats, la quantitat X, i que es proposen explotar aquest noble i lleal negoci, com a Sport de modus vivendis. ¡Parleu clar, homes, i digueu que lo que voleu reventar i explotar és la tristíssima butxaca del públic pacient!

Al tanto, doncs, donya *Inés* i senyor Baldiri, que vos volen amagar l'ou; però aneu amb cuidada, que si descobrim que també hi sou còmplices, vos gratarem de debó, en lloc de fer-vos pessigolles.

Entretant, *per despistar*, sabeu? fora convenient pendre el número a les butaques, i en els programes posar-hi la nota següent: «Quien madruga Dios le ayuda».

Llegim en la premsa diària, que ens arriba cada dia, que a n'el veínat de Poca Farina es troba vacant l'alt càrrec de Professor municipal de Ball.

I doncs, que esperes noi Gridó?

Sabem que per Nadal es faran els *Pastorets* en el Centre Catòlic.

Degut a la nevada, hom ha pogut veure l'espessa *mantellina*... que s'extenia arreu de l'encontrada, durant aquests dies de Carnestoltes, i fins ha arribat a la nostra Redacció, i això que no'n som partidaris.

En plena sala de ball de l'Indústria, va tenir lloc un gran *match de boxeu*, resultant *cofnaut*, i en el primer *rcung*, En Pelain, a conseqüència d'un directe d'una *bona entranadora*.

S'han apersonat a la nostra Redacció, *suplicant* molt *tercement* el desig de veure llurs caricatures a PESSIGOLLES, les distingides aspirants artistes de *pantalla*, *Madame Teresita Pesques* i *Royo Almirante Manzini*.

Nosaltres les teniem en *oblit*, però en vista de la seva *pretensió*, procurarem *complaure-les*.